

॥ खण्ड ०७ ॥
 ॥ गण नं. ०३ ॥
 ॥ निरसनसंह मुग्नवरचा गण ॥
॥ आदीगण नेमला । गण हा...॥

- ॥ आदी गण नेमला । गण हा, उध्दारी या जीवाला/देहेला ।
 गण हा, उध्दारी या देहीला/जीवाला ॥ घृ ॥
- ॥ जेंहा, कुठच नव्हत काही । हे सर्वच निरसुन पाही
 आधी, गण होता गोसाई/गोस्वामी । भागवंता ची गाही ।
 मो-हें, शिरष्टी रंचावी..। ऐसे हुच्छिले मनी ।
 शिरष्टी, रंचना रंचली । खेळ मांडला माया-मोहनी ।
 याहीचा, प्रताप आम्हा आठवला । आदीगण नेमला ॥ ०७ ॥
- ॥ गण हा, ऐका थोर महंती । येरवी काय जाणती ।
 मुर्ख, मळीचा गण स्थापती..। त्याची होड्हन माती ।
 जेंहा, गिरजा-शंकर नव्हती । तो गण आणा चित्ती ।
 तो गण उध्दारी या जीवाला । आदीगण नेमला ॥
- ॥ आदी, गण मग मंडयान । मग रंचले तिरभवनं ।
 आधी, माया केली उत्पन्न । मग केले देवांगण ।
 यवगा, यवगी आले आपण । माया, वेष हा धरून ।
 गीता, परसली विर अर्जुन । एक, पंडुचा नंदन ।
 लेक, परसली या बापानं । माव केली लेकानं ।
 धनुष्य, बाण हाती घेतला । आदीगण नेमला ॥ ०३ ॥
- ॥ मोहनी, टाकली जीवा वरी । सर्वच आणलं आकारी ।
 खेळ, खेळतो नाना परी । आपणं कल सुत्रधारी ।
 कौतुक, पाहतो श्री हरी । उभा अंबेच्या तिरी ।
 याहीचा, प्रसाद आम्हा भेटला । आदीगण नेमला ॥ ०४ ॥
- ॥ बरी हो, कृपा झाली अहिनास । मालुम नाही कोणास ।
 चतुर्पंति, ज्ञान या देवाचं । याहीचा प्रकाश आहे त्यात ।
 मायेच्या, विरहीत याहीची ज्योत । मिळाली या ज्योतीतं ।
 पांग, जन्माचा/जीवाचा फिठला । आदी गण नेमला ॥ ०५ ॥
- ॥ ऐका, कवडीचे पान छप्पन । पाची पानी विडा बांधुन ।
 उरल्या, सभेशी दया वाटुन । बोलनं खरं होड्हन ।
 आंबा, अपाडी पिकला..। आदीगण नेमला ॥ ०६ ॥
- भजने :- ॥ आदीगण भरला देही । धन्याचं बोलनं झालं चौताळी ॥
 ॥ आदीगण भरला आंगी । धन्याचं बोलनं आहे चौरंगी ॥
 ॥ आदी गणाचं सुमरनं । सिद्धाई वाचा या बाळाला देणं ॥
 ॥ आदीगणांच सुमरनं । कंठी बाळच्या करा हो गायनं ॥
 ॥ कृष्ण महाराज धनी अवधुत ॥

॥ मुळावरचा गण ॥
॥ निरसनसह आदीगण नेमला ॥
 :- निरसन/स्पष्टीकरण :-

॥ आदीगण नेमला । गण हा उध्दारी देहेला ।
 गण हा उध्दारी जीवाला ॥ घृ ॥
 ॥ जेव्हा कुठच, नव्हत काही । हे सर्वच निरसुन पाही
 आदी गण, होता गोखामी । भागवंता ची गाही ।
 मो-हें सृष्टी, रंचावी..। ऐसे इच्छिले हे मनी ।
 सृष्टी रंचना रंचली । खेळ मांडला माया-मोहनी ।
 याहीचा प्रताप, आम्हा आठवला..। आदीगण नेमला ॥ ०९ ॥

जेव्हा कुठच, नव्हत काही..। सर्वच निरसुन पाही :-

खंड०९/०९/०९:-आदीपुरुष आदीगण व खंड०९/०९/०२:-साहीत्रावर उभा या गणांच्या निरसनातुन जेव्हा कुठच काही नव्हत, तेव्हांच सर्वच ज्ञान निरसुन पाहावे. आपणास व्यान येईल की :

जेव्हा कुठच नव्हत काही, तेव्हा तो निराकार निराधार अखंडतेने चैत्यन्य स्वरूपात चरांचर व्याप्त होता. हेच त्याचे आदीरूप होय.

हे आदीरूप महाराज तेव्हा आणी आताही निराकार निराधार चैत्यन्य रूपात चरांचर व्याप्त आहेत. आणी त्यांचे तेजोगुणी अंशात्मे सह निराकार सुक्ष्म पंचतत्वे, सुक्ष्म ईद्वियसमुह सह ईतर सर्व सुक्ष्मगण जे आपल्या ईद्वियज्ञानाच्या पलीकडचे-ईद्वियातीत आहेत. असे सर्व त्या आदीरूपात होते.

या सर्व निराकार सुक्ष्म तत्व-गणांचा पती तोच आदीरूप होता. तो निराकार निराधार चैत्यन्यरूप आदीरूप या सर्व निराकार गणांचा गणपती होता.

आदीगण होता गोखामी..। भागवंता ची गाही :-

आध्यात्मीक विश्वात गाईला ‘गौ’ या नामाने संबोधल्या जाते. तसेच मुळच्या सर्व निराकार सुक्ष्म तत्वे व सुक्ष्म ईद्वियसमुह, तेजोगुणी अंशात्मे ईत्यादी सर्वाना सुध्दा ‘गौ’ या एकाच शब्दाने संबोधल्या जाते. सर्व मुळच्या गौ म्हणजेच गायीचा समुहाचा रखामी तो आदीरूप असल्याकारणाने त्या आदीरूपाला “गोखामी” असे सुध्दा म्हणतात. आदीरूप धन्यालाच “गोसाई” असे सुध्दा म्हटल्या गेले आहे. गोसाई म्हणजे मुळच्या “गौ” चा साई=परमेश्वर असा अर्ध होतो. तसेच तो आदीरूप या सर्व मुळच्या ‘गौ’ चा पालक असल्यामुळे त्यालाच गोपाळ असेही म्हटल्या गेले आहे.

ज्याने त्रिभुवनसह सर्वच गोविले. आपल्या पायी जो रूपा रूपी मिळे. अकार-उकार-मकार सह अर्धि मात्रा उँकार आणी सोयंम् हंकार गर्जे. असा जो तो आदीगण गोखामी आहे. हा गोसाई सोयंम् निराकार निराधार निशःकलंकी सोहंम् ज्योत रूपात सर्वप्रथम उभा झाला.

मो-हें सृष्टी, रंचावी..। ऐसे इच्छिले हे मनी :-

या निराकार निराधार चैत्यन्यमय निशःकलंकी सोहंम् निरंजन ज्योतरूपी आदीरूप आदीपुरुष नारायण ने त्यांच्या चरांचर व्याप्त असलेल्या मनात “ मो-ह सृष्टी रंचावी ” अशी ईच्छा धरली. या इच्छेसरशीच तिथे सृष्टीनिर्मितीचा खेळ उभा झाला. तो असा :

आदीरूपाची मो-ह सृष्टी रंचावी ही इच्छा त्यांच्याच चरांचर व्याप्त मनात साम्मावली. आणी ही इच्छा त्या निरंजनाच्या मुळावरचा रंग पकडून त्याची अद्भुत शक्ती वनुन उभी झाली. मुळावरच्या रंगाव्वारे मुळ शक्ती उभी झाली. या खेळात सर्वप्रथम अद्भुत अशी मुळावरची शक्ती प्रकटली.

प्रथम एक निराकार निराधार अव्यक्त सोहंम् निरशुन्य तत्व ! त्याचा निरंजन इश्वर तोच ! त्याच्याच ओहंम्-सोहंम् परंवर्म्ही ऐक्यातुन त्याची शक्ती उद्भवली. या शक्तीचा श्रीपतीही तोच ! तोच शक्तीचा कर्तार ! तोच ऐकलाच आपरूप आदीपुरुष शक्तिसमोर आदीमुनी रूपात आला. या चौथ्या आदीपुरुष आदीमुनीनें त्या मुळ-चैत्यन्या शक्तीला तिन देव जागी करून देण दिलेत. शक्तीच्या ओवी-खंड०१/०२/ओवी.०१ च्या निरसनातुन घ्यावे. आपणास ज्ञान येईन की :

॥ एक शेजुन तिन केल्या । एकीच्या तिन ।

चतुर्पंता गाय उभी । होती आपन ॥ खंड०१/०२/आरती-०३ कोट-कोट

जेव्हा शक्तीच्या प्रार्थनेला पावुन आदीमुनी भैष नामी तिच्यासमोर तो गायप झालेला चौथा खुम्म हा आदीमुनी रूपात उभा झाला, तेव्हा शक्तीने जाळलेले तिन खुम्म ची राखे चे गोळे शक्तीने एक शेजुन एक असे एकीचे तिन करून आदीमुनी पुढे मांडली. त्यावर आपल्या मरतकी आलेले तिन चैतन्याचे गोळे फुलपुष्पाप्रमाणे ठेवलेत. आणी तिच्या समोर उभ्या असलेल्या आदीमुनी ला प्रार्थना करून विनविले की : तुम्ही जसे निर्विकार निश्कलंकी चैतन्य स्वरूपी उभे आहात, तसे निर्विकार निश्कलंकी चैतन्य ओतुन हे तिन खुम्म उभे करून दयाहो. शक्तीच्या विनवणी ला पावन होवुन आदीमुनी ने शक्तीने एक शेजुन एक मांडलेल्या तिनला म्हणजेच बम्हा, विष्णु शंकर यांना रूप प्रदान करून प्रकट केलेत.

॥ बम्ह राखीचा साचा । याहीनं जागी केला ।

बम्हांड रूपाचा, बम्ह देव । उभा राहीला ॥

॥ विष्णु राखीचा साचा । याहीनं जागी केला ।

विश्व रूपाचा, विष्णु देव । उभा राहीला ॥

॥ शंकर राखीचा साचा । याहीनं जागी केला ।

शंक रूपाचा महा देव । उभा राहीला ॥ खंड०१/०२/०१

हे तिन देव या शक्तीच्या हवाली करून शक्तीसह त्या तिन खुम्मा ला तिनयवगाच्या राजपदवी चे देण सह सर्वकाही आदीमुनीने दिलेत. त्या चौथ्या आदीमुनीने तिघांपैकी ब्रह्मा च्या हाती रजोगुणांचा शिकका देवुन त्याला रजोगुणांचा राजा बनवला. तर शंकराच्या हाती तमोगुणांचा शिकका देवुन त्याला तमोगुणांचा राजा बनवला. आणी विष्णुच्या हाती सत्वगुणांचा शिकका देवुन त्याला सत्वगुणांचा राजा बनवला. त्याचसोबत त्या विष्णुरूपाला आपला मानाचा प्याला दिला. व सृष्टीचकांच्या कार्यात यवगाच्या चौकडीतील तिन यवगाचे राज्य त्यांना देवु केले. ऐसे त्यां तिघांना या तिन यवगाची राजपदवी दिली. परंतु शक्तीचे रूप भ्रांतीत असल्यामुळे तिने त्या चौथ्याला त्यावेळी ओळखले नाही. ती चतुर्पंता गाय आदीमुनी तिच्या समोर आपहुन आपरूप उभी होती. तिला त्या आपरूप चौथ्याचा वोध झाला नाही. तरीही तिच्या भक्तीवर पावन होवुन तो चौथा चैतन्यचा उभा शिकका असलेला आदीमुनीने तिला तो चौथा चैतन्य शिकका तिन यवगात वापरण्याकरीता दिला. आणी तीला सांगी केली की : या चौथा चा वोध तुला कलीत होईन. हा चौथाच कलीच ठिकाण उडवन ! म्हणुन तु आपला हिशोब पाहय ! असे म्हणुन तो चौथा खुम्म आदीमुनी भैस कैलाशी निघुन गेला. कैलाशी वसुन अवघे तो तिरभवन पाहये. त्याच चौथ्या कर्ता-याने कैलाशी निराकार निराधार निरंजनी वसुन यवगाच्या चौकडीत अवघा खेळ मांडला आहे.

सृष्टी रंचना रंचली । खेळ मांडला माया-मोहनी :-

यवगाच्या चौकडया मध्ये त्या चौध्या कर्ताराने या सृष्टीत मायादेवते सह तिन गुणांचे राजपती म्हणजेच तिरोपती वर्म्मा विष्णु महेश यांच्या व्वारे माया-मोहनीचा खेळ मांडला आहे.

या माया-मोहनीच्या खेळात माया ही भक्तांना मोहीनी घालुन त्याला तिरगुणांचा प्याला मधुपानाप्रमाणे पाजत आहे. या तिरगुणांची झापड व धुंदी त्यांच्या डोळ्यावर आणुन, या तिरगुणांच्या पळ्याड उभा असलेल्या त्या चौध्या चतुर्पंती चे चतुर्पंता व्यान घेवुन आकाशवाणीच्यात्या चौध्या चतुर्पंती धनीदेव कडे जावु देण्यास रोकत आहे.

तर तो चौध्या आकाशवाणीचा निराकार निराधार निरंजन आदीपुरुष धनी हा सच्चे भक्त यांना निवडुन त्या सच्च्या भक्तांच्यां बुद्धीचा दाता कर्ता, करविता वनुन त्यांच्या बुद्धीपटलावर उभा राहुन, त्यांचे तिरगुणांचे वंध तोडत आहे. त्यांना दृष्टांत देत आहे. सत्कृत्यात राहुन सत्वांच्या अधिक्याने असे यवगान यवगातील सच्चे भक्त या तिरगुणी वंधनाच्या वाहेर पडुन तिरगुणांतीत होवुन चतुर्पंती कडे वळत आहे. वळले आहे. वळत राहणार. हे सर्व यवगान यवगापासुन चतुर्पंतीचे व्यान प्राप्त करत चतुर्पंती मार्गि लागलेले आहेत.

अश्या रितीने या माया-मोहनीच्या खेळात माया भक्तांवर मोहनी घालत आहे. तर तो चौध्या सच्च्या भक्तांला चौध्या अवरथेत नेवुन त्या भक्तांवर आलेली मायेची मोहनी तोडत आहे. या मायेला आपल्या अध्यक्षतेंखाली घेवुन तो चौध्या आदीपुरुष धनी या सर्व सच्च्या भक्तांना देण देत यवगान यवगा उभा आहे. या सर्वाहुन वेगळा अलग निराळाच निशःकलंकी राहुन तो हे सर्व खेळ करत आहे.

हा चौध्या चतुर्पंती धनी निराकार-निराधार सोहंम् चैत्यन्य ज्योत स्वरूपात सर्व देहीत आपल्या तेजोगुणी अंशाव्वारे अधिष्ठीत होवुन, या जगाच्या देखताच त्याची ही चैत्यन्यज्योत सच्च्या भक्तांची भक्ती पाहत उभी आहे. सच्च्या भक्तांच्या सच्च्या भक्तीला पावुन त्याला त्याचे इच्छीत देण देत तो चौध्या मायेच्या तिरगुणांच्या पळ्याड उभा आहे. मग तो भक्त कुणाचीही सच्ची भक्ती करेना ! उदाहरणार्थ देवी देवता माता पिता गुरु सखा पती.. इत्यादी ची सच्ची भक्ती करेना ! तो त्यांनां देण देण्यासाठी तत्पर आहे. तो फक्त सच्च्या भक्तांच्या सच्च्या भक्तीस पावन होत आहे. सच्च्या भक्तीला पावन होवुन त्या सच्च्या भक्तांने ज्या कुण्या आकाराची अथवा कशाचीही सच्ची भक्ती मनात केली असेल, त्याच त्याने भजलेल्या आकाराला त्या भक्तांच्या मनांव्वारे प्रक्षेपीत करत आहे. ऐसा त्या भक्तासमोर त्या भक्तांनी कल्पीलेला तो आकार उभा करून त्या आकारामार्फत देण देत यवगान यवगात उभा आहे. भक्तांच्या मनाने कल्पीलेल्या त्या रूपांच्या आकाराला देण देण्याचा मान घेवुन तो चौध्या स्वतःमात्र लहाणपण घेतल आहे. आणी या सर्वापासुन वेगळाच, निराळा निशःकलंकी राहुन यवगी उभा आहे.

याहीचा प्रताप, आम्हा आठवला..। आदीगण नेमला :-

फक्त सच्च्या भक्तीलाच पावणारे यांचे हे प्रताप सह मुळ्यवगाचे त्यांचे अनेक प्रताप व शिष्टाई आम्हाला कृष्णांजीने सुमरन/स्मरण करून दिले आहेत. आणी आम्ही चतुर्पंतीचे भक्त कुण्याही देवी देवता गुरु यांना आपल्या भक्तीच्या कारणाकरीता न नेमता, या आदीगणालाच सच्च्या भक्तीच्या कारणाकरीता नेमले आहे. धन्य आमचे भाऊ थोर ! आदीगण नेमला ! गण हा उद्धारण देही या जीवाला !

या आदीगणाच्या भक्तीव्वारे आमच्या पद्धरात चतुर्पंती व्यानाचे थेंबं-थेंब साचवुन जे काही चतुर्पंती व्यानमय गंगाजल आम्हा जवळ संचित झाले आहे, त्याच्या आधारावर आम्ही या आदीगणांची महंती गात आहोत. तर हा कृष्ण सांगी करत द्वंडी देत गर्जना करून आम्हा भक्तजनास सांगत आहे की :

॥ गण हा ऐका हो ! थोर महंती । येरवी काय जाणशी ।
मुर्ख मळीचा गण रस्थापती । त्याची होइन माती ।
जेव्हा गिरजा-शंकर, नव्हती । तो गण आणा चित्ती ।
तो गण उद्दारी या जीवाला/देहिला । आदीगण नेमला ॥ ०२ ॥

हा आदीगणाचे व्यान ऐका हो ! या आदीरूप आदीगणाची महंती-महीमा ऐका हो ! या आदीगणांची महंती चौथ्या खुम्मावर उभ्या असलेल्या चतुर्पंती कृष्ण अवधुत पंथाच्या भुम्मेवर येवुनच जाणते व्यानीजन जाणती ! आणी ही महीमा महंती अनुभवल्यानंतर या आदीगणाचीच महंती हे चतुर्पंतीचे व्यानीजन गात आहे. या आदीगण गणपतीच्या महंती व्यतिरीकृत इतरांची महंती तुम्हा का गात वसले आहात ? असे ते गर्जुन सांगत आहेत. इतर जन जे मायेच्या निराकार मातीच्या मळीपासुन मुर्त रस्तपात मायेने आकारी आलेल्या मायेच्या गणपतीची रस्थापना करत आहे. या साकारलेल्या मातीची शेवटी निराकारी मातीच होईन. हेही निश्चित जाणा ना तुम्ही !

त्याच मुळे जेव्हा गिरजा-शंकर नव्हते, तेव्हाचा तो निराकार आदीरूप आदीपुरुष आदीगण गणपती तुम्ही आपल्या चित्ती आणावा. त्याच आदीगण आदीरूप गणपतीची हृदयपेठेवर रस्थापना करून, मन भावांचे फुल पुष्ट त्याला सदोनित अर्पण करा. या चतुर्पंती ची व्यान-भक्ती सह भजन पुंजन ध्यान सुमरन करा हो !

तोच चतुर्पंती आदीरूप आदीपुरुष आदीगण आपरूप गणपती आहे. हा आदीगण गणपती या देहे-जीवाला यवगान यवगात उद्दारत आहे. मोक्षपदाला नेत आहे. माशो-पुढे आणी आता तोच एकला आदीगण या देहे-जीवाचा उद्दार करत आहे. तो गण उद्दारण या देहे-जीवाला ! याचीच द्वंडी देवुन कृष्णा गर्जना करतो आहे. तोच आदीगण कृष्णा आपल्या मुखची सांगी करत आहे की :

॥ आदी गण, मग मंडयान । मग रंचले तिरभवन ।
आधी, माया केली उत्पन्न । मग केलं देवांगण ।
यवगा यवगी, आले आपन । माया, वेष हा धरून ।
गीता परसली, विर अर्जुन । एक पंडुचा नंदन ।
लेक परसली या वापानं । माव केली हो लेकानं ।
धनुष्य वाण, हाती घेतला । आदीगण नेमला ॥ ०३ ॥

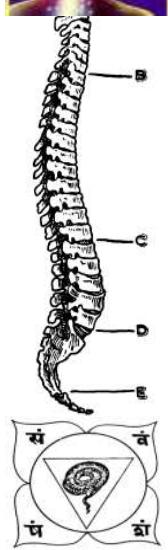
आदी गण, मग मंडयान । मग रंचले तिरभवन
आधी, माया केली उत्पन्न । मग केले देवांगण । यवगा यवगी ..

अनंत यवगापासुन ते प्रथम यवगान यवगाच्या चौकटीत हाच चौथा आदीरूप आदीपुरुष आदीगण सर्व गणांचा पती म्हणजेच गणपती होता. या आदीरूप आदीगणांनेच ‘मो-ह सृष्टी रंचावी’ अशी इच्छा त्यांच्या चरांचर व्याप्त मनात फेकुन दिली. ती फेकलेली इच्छाच त्याच्या कार्यसिद्धीसाठी उद्युक्त झाली. आणी त्या आदीगण आपरूपात सम्मावृन आधी शक्ती वनुन उभी झाली. सर्वप्रथम आधी उत्पन्न झालेल्या या आदी शक्तीला त्या आदीगणाने आपल्या अध्यक्षतेखाली यवगा यवगी घेवून, यवगा यवगी माया वेष धरून आले आहेत.

आदीगणाच्या आदी खेळात त्या आदीरूप आदीगणानं सर्वप्रथम यवगाचे मंडयान रंचले. स्वर्ग व पाताळाची रंचना करून त्या दोहोमध्ये मेरुचे मैदान ठेवले. मेरुचे मंडयान रंचले. मिर्तलोकची स्थापना केली. पिंडी ते वर्मांडी या नात्याने तेच सर्व या देहपिंडीत रंचले आहे. पिंडी या वर्मांडी च्या तिरलोक्यात तिरभवनाची रंचना करून, इश्वरी काया इश्वरी माया सह इतर सर्व देही उभ्या उभारल्यात.

या देहीपैकी नरदेही ही एक देही आहे. पिंडी ते वर्मांडी या न्यायाने या नरदेहीत मेरुचे मंडयान म्हणजे पाठीच्या कण्याचे एकावर एक रंचलेल्या मनक्याचे मंडयान आहे.

या मेरुचे २७ कडे हे २७ विशाल स्वर्ग आहेत. या मेरुच्या खाली सप्तपाताळाची रंचना केली तर वर वर्मांडी उर्ध्व स्वर्ग रंचना केली.

या २७ विशाल स्वर्गाचे तिन भाग करून तिन पुऱ्या रंचल्या. यापैकी :

- वर्मपुरीत वर्माची वस्ती असुन त्याच्या अधिपत्याखाली ७ स्वर्ग दिलेत.
- विष्णुपुरीत विष्णुची वस्ती असुन त्याच्या अधिपत्याखाली ७ स्वर्ग आहेत.
- शिवपुरीत शिवाची वस्ती असुन त्याच्या अधिपत्याखाली ७ स्वर्ग आहेत.
- मिर्तलोक व पाताळलोकच्या येशीवर कुँडलीनी शक्ती कुँडल घालुन वरालेली आहे.

अश्या रितीने त्या आदीरूपाने हे २७ स्वर्ग या तिघांना वाटून दिलेत. हे विशाल २७ स्वर्ग वैकुंठापर्यंतच आहेत. २७ स्वर्गाच्या वर असलेल्या उर्ध्व स्वर्गी चौथ्या ताळी उभ्या असलेल्या निराकार-निराधार निरंजन धन्याला या २७ स्वर्गाची मांडणा जावुन मिळेना ! या २७ च्या पलीकडे असलेल्या उर्ध्व स्वर्गी निराकारी निराधारी निरंजन स्वरूपी उभ्या असलेल्या धन्याच्या चैतन्य प्रकाशात या २७ स्वर्गातील सर्व भुतजाती मेरुच्या आधाराने नांदत आहेत.

अश्या या भरून भरला आणीक उरलेल्या चौथ्या निरंजनाने या नरदेही च्या मर्स्तकी उर्ध्व स्वर्ग स्थापुन उर्ध्व स्वर्गाच्या चौताळ वर निरंजनाचे स्थान ठेवले आहे.

तेथे तो चैतन्यबर्म रूपात उभा आहे. ते चैतन्य बर्म पुर्ण त्याचाच अंश असुन ते वेदशास्त्र पुराणे यासही कळत नाही. ते फक्त अनुभवानेच जाणता येते. परंतु सांगता येत नाही. कारण ते इंद्रियातीत म्हणजे इंद्रियाच्या पलीकडे असल्यामुळे इंद्रियातीत अवरथेतच अनुभवता येते. त्या इंद्रियातीत अवरथेत इंद्रिये निजरूपात असल्याकारणाने त्या इंद्रियातीत अवरथेवाहेर आल्यानंतर ते इंद्रिये विचारे काय त्याची महती करणार ? म्हणुनच ते सांगता येत नाही. वर्णन करता येत नाही. ते फक्त अनुभवानेच जाणता येते. अधिक व्यान कायाज्ञान खंडातुन घ्यावे.

अश्या त्या वरीच्छ व सांगण्यास फार कठीन स्थानापासुन तो भरून भरला आणीक उरला आहे. त्याचे ते उर्ध्व चैत्यन्य रूप कृष्णकृपा झाल्या शिवाय कोणालाच कळत नाही. असो..

॥ कजव्या मध्ये हिशोव केला । याहीला केलं हीनं ।

र्वर्ग पाताळी पेठा नांदते । अमृता गुणं ॥ खंड०७/०२/ओर्ची-०३

या उर्ध्व र्वर्गाच्या स्थानीच देहीला नियंत्रीत ठेवणा-या सर्व शक्तीयॉ सिद्धीयॉ ठेवुन त्याच्या खाली २७ र्वर्गावर सर्व देवतांचे गुणरूपात अधिष्ठान ठेवले आहेत. या कजव्याच्या हिशोवात देही देवी-देवतांना उर्ध्व र्वर्गाच्या खालच्या स्थानावर ठेवुन या देही-देवताला हीन/नित्कृष्ट केलं हो !

या देहीच्या उर्ध्व र्वर्गालोक स्थानी मौत मरण नाही. उदाहरणार्थ या देहीच्या जीवनकाळात मस्तिकाच्या पेशी मरत नाही. आणी पुनर्श्च जन्मतही नाही. या देहीचे जीवनकाळ संपल्यानंतरही या मस्तीकातील बुद्धिसंस्काराच्या सुक्ष्म अव्यक्त पेशी चिरंजीव राहतात. या सुक्ष्मसंस्कार कोरून ठेवणा-या सुक्ष्म पेशी मनमती संस्काराला सोबत घेवुन निराकार अव्यक्त अवरस्थेत जातात. परंतु मरत नाही ! अश्या रितीने या पेशी र्वर्गातील देवतांप्रमाणे व्यक्तातुन अव्यक्त अवरस्थेत आणी अव्यक्त अवरस्थेतुन व्यक्त अवरस्थेत प्रकट होत राहतात. म्हणुनच आकाशमात मधील आध्यात्मीक विश्व सांगी करते की :

नरदेहीच्या मृत्युनंतर नरदेहीची उर्जा ही निराकार गोळयात रूपांतरीत होवुन, त्या उर्जेसह देहीचा निराकार चैत्यन्यमय आत्मा हा निराकार अव्यक्त सुक्ष्म मन मती संस्कार सह सुक्ष्म इंद्रियसमुहाला गोळ करून घेवुन जात असतो. अश्या रितीने तो देह गोळ निराकार गोळ असलेला पोहन/पवन होतो. ॥ ईश्वर पुना पोहन/पवन झाला । येवुन वाळाला हो साहयं झाला ॥

या सर्व व्यक्त-अव्यक्त होणा-या सुक्ष्म सृष्टीच्या पलीकडे उभा असलेला तो चौथा आदीरूप आदीपुरुष नारायण व त्यांचे निराकार आत्म-सखे-भक्तगडी ची सिदाई सेना ईत्यादी उच्चत्तर पाताळीतील पुण्यात्मे हे कायेच्या उर्जेचे आवरण असलेल्या मनमती संस्कार सह इंद्रियांचा सुक्ष्म समुह असलेल्या या निराकार आत्मा-गोळाला आपल्या नियंत्रणाखाली घेतात. तो धनी र्वतः 'न्यायाधिश वनुन या निराकार गोळाच्या आत असलेल्या सुक्ष्म समुहाच्या संस्कारानुरूप, कलंकानुरूप या समुहाला न्याय देवुन पुनर्श्चः त्यां गोळांला देह धरण्याची संधी देवुन चौ-यांशि फिरवितो. अथवा त्याला निश्कलंकी वनवुन त्याच्या राहीलेल्या कलंकातुन मुक्त करण्यासाठी सिदाईच्या मार्गाने लावुन त्याची मोक्षाकडे वाटचाल करण्यास साहयं होतो. मोक्ष देवुन त्यांना मुवित आनंद देतो. असो..

मानेच्या खालच्या भागापासुन कमरेपर्यंतचा भाग हा मिर्तलोक होय. येथे मुत्युचे प्रावल्य आहे. देहीच्या याच भागातील पेशी जास्तीत जास्त जन्मतात व मरतात. यांचे मौत मरण देहीच्या याच मिर्तलोकात आहे.

या आदीरूप आदीपुरुष नारायणाने नरदेहीच्या कमरेखालील भागात सप्तपाताळ वसवुन तिथे लिंगदेवाची स्थापना केली आहे. लिंगदेवतेचे गुण कायाचे स्थान पाताळी ठेवले आहेत.

अश्या रितीने पिंडी ते ब्रह्मांडी या न्यायाने या नरदेहीत र्वर्ग-मिर्त आणी पाताळ या तिन्ही लोकांची स्थापनेसह तिरभवन व इतर जे इंद्रियांच्या वृष्टीगोचर नाही अश्या अगुचर ची स्थापना करून ही नरदेही उभी केली आहे.

आदीरूप निराकार निराधार धनी हा चैत्यन्य ज्योत स्वरूपात सर्व पिंडी या वम्हांडी भरून भरला आणीक उरलेला आहे. ऐवढेच नव्हे तर या चौध्या आदीरूपाच्या अर्द्या भागानेच हे सर्व भरून भरले आहे. आणी अर्द्या भागात तो उरलेलाच आहे. म्हणुनच असे म्हटल्या गेले आहे की : या आदीरूपाच्या अर्द्या भागाचीच ही सर्व मांडणा आहे. असे खंड०२/ओवी-३६ धेनु गाय ची ओवी गर्जुन सांगी सांगत आहे की :

॥ तिर पतीचा जप केला । चौथा नाही ओळखला ॥

॥ चौथा आहे अर्द्या भाग । गोड परिमय याहीच्या आंग, वम्हगुंज याहीच्या आंग अर्द्या भागाची मांडना । अर्थ जाणे पुर्ण ज्ञानी । अर्थ नजाणे तो अज्ञानी ॥

ज्याने या चौध्याच्या अर्द्या भागाची मांडणेचे व्यान घेतले, ते सर्व अज्ञानी आहेत. कारण त्यांनी उरलेल्या अर्द्या भागाचे व्यान अजुनही घेतलेले नाहीत. त्या उरल्या चौध्याच्या अर्द्या भागाच्या आंगातच गोड परिमय आहे. वम्हगुंज आहे. या वम्हगुंज व गोड परिमय चा अनुभव अजुन त्यांनी घेतला नाही. म्हणुन चौध्याला न जाणणारे सर्व अज्ञानी आहे. हा चौधाच तर यवगा यवगी माया वेष घेवुन त्यांच्या समोर आला आहे. परंतु अज्ञानी असल्यामुळे या चौध्याला त्यांनी ओळखले नाही.

यवगा यवगी आले आपन :-

हा चतुर्पती आदीपुरुष धनी आपल्या अर्द्या भागानेच यवगान यवगाच्या सर्व देहीत चैत्यन्यमय ज्योत स्वरूपात या सृष्टीत उभ्या असलेल्या सर्वाच्या डोळा देखत यवगान यवगात उभा आहे. त्या उरलेल्या अर्द्या भागानेच तो यवगा यवगी माया वेष धरून आला आहे. तो उरलेला अर्द्या भाग कोणत्याही प्रकारच्या ऐका देहीत सम्मानु शकत नसल्यामुळे, तो भैष चतुर्व्युह रूपांची रंचना करून अनेक शक्तीयों व सिद्धीयों सह अनेक देहीच्या आकारात एका ठरावीक काळात संचारत यवगान यवगात परीपुर्णतम् पुर्ण अवतार घेवुन अवतरला आहे. यांचे वर्णन तरी काय करू ? अधिक व्यानासाठी कृष्णांमृत वाचा ।

चतुर्व्युह रूपांची रंचनेसह अनेक रंचना करत परिपुर्णतम् पुर्ण अवतार घेत घेत तो व्वापर मध्ये सुध्दा अवतरला आहे. या व्वापरात हा सर्व लक्षणांनी संपन्न स्वयं परिपूर्ण पुर्ण रूप घेवुन श्रीकृष्ण रूपात अवतरून याने अर्जुनासमोर भ.गीता परसली आहे.

माया वेष हा धरून । गीता परसली विर अर्जुन एक पंडुचा नंदन लेक परसली या वापान । माव केली लेकान । धनुष्य वाण हाती घेतला

परसने = वाढणे, व्यानाचे भोजन वाढने. । **माव =** लिला खेळ.

व्वापरच्या कृष्णाकालावधीत आदीरूप आदीपुरुषाचा पुर्ण अवतार श्रीकृष्ण यांनी पंडुराजाच्या पाचही पुत्र म्हणजेच पांडवापैकी एक असलेला त्याचा परम प्रिय सखा विर अर्जुन यांना रणांगणात, गुढं व गुप्त व्यानसंपन्न असलेली आपली पोटची भ.गीता रूपी लेक चे व्यान भोजन परसले आहे. भगवंताच्या पोटची भगवंताच्या मुखावाहेर पडलेल्या या भ. गीता लेकीचे अत्यंत गुढ असे व्यान चे भोजन त्याने अर्जुनास रणांगणात परसण्याचे कारण की : जेव्हा सैन्य निरिक्षण करण्यासाठी प्रंथम अर्जुन युद्धारंभी रणांगणात गेला. आणी त्याने युद्धासाठी उभे असलेले त्याचेच गुरु वंधु व नातलगांवर त्यांनी दृष्टी टाकली, तेव्हा तो नाना विचारांच्या गोंधळात पडला. भ्रांतीत पडुन भ्रमित होवुन तो श्रीकृष्ण म्हणाला की :

या युद्धात समोर उभ्या असलेल्या गुरुजन पित्यासमान लोक व वंधु जन नातलगांना मारून मला काही कल्याण दिसत नाही. याचमुळे हे कृष्ण ! या युद्धात मज विजयाची, राज्याची व सुखाची सुध्दा मज आकांक्षा इच्छा नाही.

कारण की : ज्याच्या साठी आम्ही राज्याची, सुखाची व जीवीताची देखील इच्छा करावी तेच जर या रणांगणावर युद्धाकरीता उभे ठाकले, तर मग या राज्याच्या सुखाचा व जीवीताचा तरी काय उपयोग होणार आहे ?

हे मधुसुदन ! गुरु, वडील, पुत्र, आजे, मामे, सासरे, नातु, मेहुणे आणी सारे नातलग आपले प्राण व संपत्ती सोडुन देण्यास तयार असतांना, आणी माझ्यापुढे उभे असतांना मी जगलो तरी त्यांना ठार मारण्याची इच्छा मी मग का करावी ?

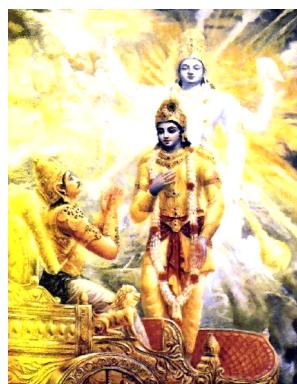
हे जीवांच्या रक्षणकर्त्या ! हे जनार्दना ! त्रैलोक्याच्या राज्यासाठीही मी त्यांच्याशी लढायला तयार नाही. मग या पृथ्वीची काय कथा ?

अश्या या आततायी आकमकांना आम्ही जर ठार मारले, तर आम्हाला पापच लागणार आहे. म्हणुन घृतराष्ट्रांच्या पुत्रांना व आमच्या मित्रांना ठार मारणे योग्य नाही.

हे माधवा ! आमच्या स्वतःच्या नातलगांना मारल्याने आमचा काय लाभ होणार आहे ? आणी आम्ही सुखी कसे होवु शकु ?

हे जनार्दना ! जरी ह्या लोकांना लोभाने व्याप्त झाल्यामुळे आपल्या कुटूंबियांना मारण्यात आणी मित्रांशी भांडण्यात पाप दिसत नसले, तरी पण आम्ही हे पाप आहे असे जाणत असतांना अशी कृत्ये काय म्हणुन करावी ?

हे लोकरक्षक श्रीकृष्ण ! गुरुशिष्य परंपरेत मी असे ऐकले आहे की : जे कुलपरंपरा नष्ट करतात, ते नेहमी नरक यातनेत राहतात. अरेरे ! हे किती चमत्कारीक आहे की : राज्यसुख उपभोगण्याच्या इच्छेने लोभाने उद्युक्त झाल्यामुळे आम्ही मोठे पाप करण्यास तयार झालो आहोत. या घृतराष्ट्रांच्या पुत्रांशी लढण्यापेक्षा त्यांनी शस्त्रधारी नसलेल्या व प्रतिकार न करणा-या मला जरी ठार मारले, तरी ते मी अधिक चांगले समजेन.

या प्रमाने अर्जुनाने बोलल्यानंतर आपले गांडीव धनुष्य वाण वाजुला टाकुन दिले. आणी अत्यंत शोकाकुल चित्ताने रथाच्या मध्यभागी खाली जावुन बसला.

अश्या रितीने अर्जुन मायेच्या भ्रांतीमध्ये येवुन रथाच्या खालच्या भागात मध्यभागी आला. आणी हाती घेतलेला धनुष्य वाण खाली टाकुन चिद्धा अवरथेत बसला. तेव्हा कृष्ण त्याच्या समोर उभा राहुन, अर्जुनाची भ्रांती दुर करण्यासाठी त्याला थिराईने ज्ञानांमृत पाजत पाजत, आपली अत्यंत गुढ व रहस्यमय ज्ञानाचे अलंकार घालुन असलेली भगवत गीता लेकी व्वारे व्यान भोजन त्याला परसले/वाढले. गीता चे ज्ञानाचे भोजन त्याच्या समोर हळुहळु त्याच्या चवीप्रमाणे वाढु लागला. परसु लागला.

भ. गीताच्या ज्ञानभोजन कालावधीत कृष्णाने अर्जुनाला नुसतेच ज्ञान भोजन न देता, त्याला त्याच्या इच्छेप्रमाणे जे पाहीजे ते ज्ञान दिले. कृष्णाने अर्जुनाचे मन समाधान करत त्याला दिव्य दृष्टी दिली. दिव्यदृष्टी देवुन त्याला आपले मुळस्वरूप दाखवले. आदीरूप आदीपुरुष भैसाचे चतुर्पंती ज्ञान दिले. विराट असे भैस रूप दाखवले.

विर अर्जुनाला आपली मुळ भागवता असलेली भं गीता या श्रीकृष्ण वापाने परसली. भ. गीता चे अत्यंत गुप्त व रहस्यमय ज्ञान सह चतुर्पंती ज्ञानाचा वर्षाच अर्जुनावर केला. अर्जुनाच्या मतीत आलेल्या युद्ध न खेळण्याच्या विचांरावर मात केली. ऐशी अर्जुनाला नविन डोळ्याची नविन दृष्टी देण्याची माव-लीला या परमात्म्या मुखच्या मुळ भागवता असलेली गीता लेकीने केली.

श्रीकृष्णाच्या भ.गीता च्या याच माव-लीला व्वारे पंडुच्या पांडवापैकी एक लेक असलेल्या अर्जुनाने आधी स्वतःच्या हाताने खाली टाकलेला धनुष्यवाण पुनर्श्च हाती घेतला. चतुर्पंती श्री कृष्ण अवधुत आदीपुरुष आदीगण यांना आपला गणपती नेमला. या आदीपुरुष आदीगणाला सर्वप्रथम नमन करून, त्याला पुढं करून युद्धाकरीता शंखनाद केला. आणी तो सुत्रधारी कृष्ण कौतुक पाहु लागला. कळसुत्राचा मालक असलेला कृष्ण ने अजुर्नासह सर्व जीवांवर मोहीनी घालुन, आपली कळसुत्रे रणांगणात उभा राहुन हालवू लागला.

॥ मोहनी टाकली जीवावरी । सर्वच आणलं आकारी
खेल खेळतो नानापरी । आपण कळ सुत्रधारी
कौतुक पाहतो हा श्रीहरी । उभा अंवेच्या तिरी
याहीचा प्रसाद आम्हा भेटला । आदीगण नेमला ॥ ०४ ॥

या निराकार निराधार आदीरूप आदीपुरुषाने सर्वत्रास आकारी आणुन त्रिगुणात्मक माया उत्पन्न केली. या मायेची मोहनी सर्व जीवांवर टाकली आहे. आणी या मायेला आपल्या अध्यक्षतेखाली घेवुन तिची मोहीनी सच्या भक्त जनां वरून हटवत, सर्वत्र तो नानापरी खेल करत आहे. या सर्वत्रांचा सुत्रधारी बनुन यवगान यवगा कळसुत्रे हालवत उभा आहे.

हा आदीपुरुष कृष्ण या त्रिगुणात्मक मायेच्या पळीकडील तिरावर उभा राहुन, या तिरगुणी अंवामायने मांडलेला तिरगुणांचा खेल पाहत आहे. जर आपले राजहंस भक्त या त्रिगुणात्मक अंवामायेच्या फास्यात अडकत असेल, तर त्या राजहंसाचे फासे तोडत आहे. तिरगुणी अंवा मायेच्या पळीकडे जाण्यासाठी धडपडणा-यां कडे कौतुकाने पाहत, त्यां भक्तांना साहय करत या अंवारूपी मायेच्या तिरावर-काठावर उभा आहे.

हे सर्व कौतुक कृष्णाचे आहे. तो कृष्ण निमित्याकारण हात धरून आमच्यावर निमीत्य ठेवुन, अनेक प्रकारे अनेक प्रयत्नांने दृष्टांचा तसेच अधर्माच्या वाजुने असणा-याचा नाश करत आहे. सच्चे भक्त व सत्यांच्या वाजुला असणा-यांना तारत आहे. तो असत्याचा पाडाव करतो. सत्य विजयी करण्या करीत यवगान यवगात उभा राहत आहे.

कृष्ण हाच सर्व माव-लीला कौतुक दाखवत आहे. या चौथ्या आदीपुरुष कृष्णाचा हा खेळ यवगान यवगापासुन चालत आहे. आणी हाच खेळ त्या आदीपुरुषाने या विदर्भ भुम्मेवर साकारला आहे.

या विदर्भात अंवामाया अमरावती मध्ये उभी आहे. आणी या अंवामाया च्या येशीवर हा कृष्णा उभा आहे. अमरावती पासुन अंदाजे १२ की.मी. अतंरावर सावंगा येथे तो आदीपुरुष कृष्णा कृष्णाजी नाम धारण करून उभा आहे. या आदीपुरुष कृष्णाजीचा प्रसाद भाग्यशाली चतुर्पतीच्या भक्तांना या चतुर्पतीच्या भुम्मेवर भेटला आहे. भेटत आहे. भेटत राहणार.

आदीपुरुष कृष्णाजीचा हाच चतुर्पती ज्ञानाचा प्रसाद प्रासन केल्यानंतर सर्व चतुर्पती भक्तांनी, या आदीपुरुष कृष्णालाच आपला आदीपुरुष आदीगण नेमला आहे. या कृष्णांचीच बहु प्रमाणात आम्हा सर्वांवर कृपा झालेली आहे. कृष्णकृपेने या अहीन आत्म्यापर्यंत हे चतुर्पती व्यान पोहचुन, या अहीन आत्म्यावर या चतुर्पती व्यानाचे सुक्ष्म संस्कार कोरल्या जात आहे. सत्य भक्ती बीज मिळून हृदयात सोहंम् वीजाचा प्रकाश लाभत आहे.

अहीन कृष्णानेच हे अहीना घरचे निरंजन व्यान या देहीच्या तिरभवनात भरले आहे. अहीनाघरचे व्यान प्राप्तीने आमचा अहीन आत्मा प्रकाशत आहे. आणी वरेच काही इथे आम्हास लाभत आहे. म्हणुनच आम्ही सर्व चतुर्पतीचे भक्तगण गर्जना करून गायन करत आहो की : या देहीच्या अहीन आत्म्यास कृष्णाची वरी हो कृपा झाली. कोणा जनलोकास मालुम नाही. यवगी मांडणा ! भैसाची ! खवर नाही कोणाशी !

॥ वरी हो कृपा झाली । या अहिनास । मालुम नाही कोणास
चतुर्पति ज्ञान या देवाचे । याहीचा प्रकाश पडला आहे त्यात ।
मायेच्या विरहीत याहीची ज्योत । मिळाली या ज्योतीत ।
पांग जीवाचा/जन्माचा फिटला । आदीगण नेमला ॥ ०७ ॥

-- शब्दार्थ :-

अहिन :- “ज्याच्या शिवाय आपला राज्य कारभारच चालु शकत नाही, काहीच करू शकत नाही, असा जो तो अढळ अगोदरचा असलेला पिंडीतील आत्मा , तर वम्हांडी आध्यात्मीक व इतर सर्व विश्वातील निराकार निशांकलंकी परमात्मा ।.”

अहिन शब्दाचे उदाहरण :- पुरातन व अलीकडच्या जुन्या काळी प्रजेकडुन कर वसुल करण्याच्या काही वेगवेगळ्या पद्धती होत्या. परंतु प्रतेक कर वसुलीच्या पद्धतीमध्ये, सर्वात प्रथम अहीन सारा, अधीक त्यानंतर शेतसारा, घरसारा इत्यादी सारा-कर मिळवुन कर वसुली प्रजेकडुन राजा घेत असे. परंतु जर एखादया वर्षी भयंकर दुष्काळ पडला तर, त्या दुष्काळी परीरथीतीत शेतसारा, घरसारा इत्यादी सारा-कर राजा माफ करत होता, परंतु अहिन सारा म्हणजे ज्या सारा वाचुन तो राजा राज्यकारभारच चालवू शकत नाही, असा अहिन सारा राजा वसुलच करत होता. हा अहिन सारा राजा करीता अत्यंत महत्वाचा सर्वप्रथम अगोदरचा होता. या अहिनावाचुन तो राज्यकारभारच चालवू शकत नव्हता. या वरून आपणा घ्यानात येईल की :

“अहिन म्हणजे अगोदरचा सर्वप्रथम एकला ज्याच्या वाचुन काहीच करता येत नाही”

असा अर्थ समोर येतो.

अहीन म्हणजे ज्याच्याशिवाय राज्यकारभार चालु शकत नाही असा ! पिंड मध्ये आत्मा हा अहीन आहे. कारण याच्याशिवाय देहीचा राज्यकारभार चालु शकत नाही, तर वम्हांडी परमात्मा हा अहीन आहे. कारण याच्याशिवाय या सृष्टीचा राज्यकारभार चालु शकत नाही. म्हणुनच अहीन हा शब्द आत्मा व कळसुत्राचा मालक परमात्मा यांनाच नागु होतो. यांच्याशिवाय पिंडी या वम्हांडीचा राज्यकारभार ठप्प होतो. म्हणुन आत्मा व परमात्मा यांना अहिन या नामाने संवोधिले आहेत.

कळसुत्राचा मालक असलेल्या कृष्णाने आपण होवुन सच्या भक्तांच्या घरा जावुन सच्या भक्तांना हाती धरले आहे. आणी दवंडीच्या प्रमाणे ही चतुर्पंतीची वाणी सह अहिनाघरचे व्यान सच्या भक्तांस दिलेले आहे. नुसतेच व्यान न देता, त्या व्यानाचे वेळोवेळी अनुभव देवुन त्या अनुभवाने भक्तांच्या गाठयोड्या भरल्या आहेत. अनुभवजन्य अहिनाघरच्या व्यानाने परमात्मा चा तेजोगुणी अंश असलेला अहिन आत्म्यावर आलेले देहीचे विकार व विषय-वासना यांचे कलंक धुतल्या जात आहे. धिराईने हा अहिन आत्मा प्रकाशमान होत आहे. या चतुर्पंती व्यानाचा प्रकाशात सत्य भक्तीबीज आम्हाला कृष्णाने दावले आहे. त्याचमुळे हृद्यात सोहंम् वीजाचा प्रकाश लाभला आहे.

या चतुर्पंती देवान दिलेल्या चतुर्पंती व्यानाच्या प्रकाशाने मनमतीवरील अंधःकार जावुन आमची धियो प्रचोद्यात होत आहे. आम्हास प्रत्यक्ष ज्ञान म्हणजेच प्रज्ञा प्राप्त होत आहे. बुद्धि उच्चत्तर होत आहे. या उच्चत्तर बुद्धि व प्रज्ञाव्यारे सत्वाचे अधिक्य होवुन त्रिगुणातीत म्हणजेव तिरगुणांच्या पल्याड पाहणारी दिव्य दृष्टी लाभत आहे. दिव्यदृष्टी लाभली आहे. सत्य भाव, सदाचार सद्गृण शुद्ध सत्त्व च्या बोध ईत्यादी मुळे माया प्रपंच विरहीत देहेभाव मुक्त होवुन सर्व विकार विसर्जित होत आहेत. या तिरगुणी मायेच्या विरहीत असलेली चतुर्पंती ज्ञानाची ज्योत या देहीच्या ज्योतीला येवुन मिळत आहे. संचारत आहे. संचारत राहणार आहे. त्याचमुळे कृष्णाची नित संगत लाभत आहे.

त्रिगुणातीत म्हणजे तिरगुणांच्या पल्याड असलेली व तिरगुणांचा लवलेशही नसलेली ही चतुर्पंतीची ज्योत या देहीच्या चैत्यन्य ज्योतीला येवुन मिळत आहे. मिळाली आहे. नविन डोळ्याची नविन त्रिगुणातीत दिव्य दृष्टी लाभुन या चतुर्पंतीची संगत घडल्याने हा जन्म सार्थकी लागला आहे. या जगात जन्म घेवुन येण्याचा पांग आता फिटला आहे. म्हणुनच आम्ही चतुर्पंतीचे भक्तगण या आदीपुरुष कृष्णाजीलाच आमचा आदीगण नेमला आहे. हाच आदीगण तारण या देहे-जीवाला ! हे आता निश्चित आहे. कारण कवडीमोल देहीचे पाचही पानाला या कृष्णानें आमच्याकडुन भक्ती-भावाचा विडा वांधुन घेतला आहे. देहीच्या पाचही तत्वी आम्ही भावाचा विडा वांधला आहे.

॥ ऐका कवडीचे पान छप्पन । पाचही पानी विडा वांधुन
उरला सभेशी द्या वाटुन । वोलनं खरं होङ्न ।
आंवा अपाडी पिकला । आदीगण नेमला ॥ ०६ ॥

देहीला इथे कवडीची उपमा/संबोधन दिलेली आहे. या देहरूपी कवडीचे पान ७६ आहेत ते ऐका हो :

१० इंद्रिये व ११ वे मन X ७ तत्वांच्या ०७ पानाचा विडा असे ११ X ७ = ७७ पाने असलेली देही आहे. या पानाला पाचही तत्व चा विडा वांधुन, पाचही तत्वाच्या कामा प्रमाणे या देहीचे तिरभवन चतुर्पंतीचे गायन करत आहे. आणी जो एक भावाचा विडा उरतो, तो एक प्रेम भक्ती-भावाचा उरला विडा त्या भरून भरला आणीक उरल्याकरीता त्या भैसाच्या दरबार च्या सभेत जावुन आम्ही अर्पण केला आहे.

त्या एकल्या भरून भरला आणीक उरलेल्याचा तो उरलेला एकमेव प्रेम भक्ती-भावाचा विडा अवघ्या सभेशी द्याहो वाटुन. अवघ्या सभेशी ज्ञान-भक्ती भाव प्रेम अर्पन करावे. मग पहा त्याची कमाल ! तुमचा वोल तुटका पुटका असेल किंवा लटका जरी असला, तरी त्या वोलावर तो उभा राहुन तुमचे ते वोल खरे करेल.

उदाहरणार्थ, जर तुम्ही कुणाची गंमत करण्यासाठी अंधारात पडलेल्या दोरी ला साप आहे ! असे लटके जरी म्हटले, तर खरोखरच तिथे सापच निघेन, कारण तिथेही तो तुमच्या बोलावर उभा राहीन. गंमतीने लटके बोललेले तुमचे बोलावर तो उभा राहून ते बोलही तो खरं करेल.

याकरीता जेव्हा तुम्ही चतुर्पती नामी राहून सच्ची भक्ती कराल, तेव्हा हे चतुर्पती नाम रस आंगी येवुन तुम्ही लदवदुन जाल. चतुर्पती निरंजन व्यान सह अनुभवाचे गाढोडे पदरी वांधुन तुम्ही अल्पवेळातच तुम्ही वेळेच्या आधीच परिपक्व व्हाल. चतुर्पती निरंजन ज्ञानसंपन्न व्हाल. चतुर्पती निरंजन गुढं व रहस्यमय ज्ञानाने तुमचा देहरूपी आंवा अपाडीच पिकन ! अपाडी पिकलेल्या आंब्याचा गुण रसाने व परीमयाने अन्य जन तुम्हा कडे आपोआप आकर्षित होईल.

हा आदीगण तर अनुभवानेच जाणता येणारा ! याचे वर्णन आणीक कितीक वर्णु ? अनुभवाने जाणता येण्याकरीता हा आदीगण नेमला ! आणी या एकल्या आदीपुरुष कृष्णकृपेने अनुभवासह हे सर्व काही साहय ज्ञाले. सर्व काही सिध्द ज्ञालेत.

पुढील गण पुढील पानावर...